

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Hastrošova inventura

Další vodácká sezóna se blížila ke konci a Hastroš začal s inventurou svého porcelánového mobiliáře. Polička se slečinkami se prohýbala už od června, na tu byl Roman přeborník. Vdovy a vdané paničky, také splněno. „Jen ty zasnoubený jsou oříšek,“ okomentoval pokleslým hlasem Hastroš stav svých dušiček.

„Berete si dobrovolně zde přítomného Ladislava Studničku?“ položil slavnostním hlasem oddávající.

„Každý ráno, když si vzpomenu,“ začal z mobilu na celou ložnici křičet Michal Malátný. Tupý úder do zdi následovalo ticho. Uf, ještě týden, pomyslela si Kája, přitulila se ke svému nastávajícímu a víčka ji znovu přitáhla gravitace. „Každý ráno, když si vzpomenu,“ ozvalo se z rohu pokoje po 10 minutách znovu. „Sakra, rozlučka,“ povzdychla si Láďovi do ucha a konečně otevřela oči.

„Rozlučka bez nevěsty není rozlučka,“ začala rozdávat rozumy Martina. „Ještě má 5 minut, fakt ti to nebere?“ strachovala se Lůca. „Tady jsem,“ přiběhla hlavní hrdinka celého víkendu na perón. Rozcuchaná, bez makeupu a s kruhy v podpaží. „Tak razíme,“ zafuněla.

Byl konec srpna. Slunce se na obloze už od rána vyloženě tlemilo a holky se už viděly vyplácnuté na lodích v plavkách s nějakým drinkem. Letošní voda byla výjimečná. Je to poslední víkend, který bude Kája trávit jako slečna Novotná.

Cesta do Vyšáku byla plná holčičího švitoření. Kdo, kde, s kým, jak, kdy a proč. Byly tak zabrané do všech těch příhod a zážitků, že málem dojely až na konečnou. Naštěstí jim ale starostlivý průvodčí nezapomněl připomenout, že pokud chtějí ctěné dámy pokračovat, musí si dokoupit další lístek.

„Holkyyy, pršííí.“

„Prší štěstí, dáme selfíčko.“

Překřikovaly se navzájem. Letní idylka v podobě prima opalovačky a pohodové vody se jim rozplynula před očima. Snad se s tou svobodou zvládnou rozloučit i tak, doufaly.

Najít půjčovnu a nacpat do barelů všechny ty must have krámy, které parta holek na víkend potřebuje, trvalo snad věčnost. Další selfí a mohly vyrazit.

Roman odpočítával dny do konce jeho dvanácté sezóny tady na Vltavě, na které znal už každý meandr. Jó, kdyby se tenkrát nechtěl vytáhnout před Magdou a nesnažil se za bouřky zdolat ten zatracený zabalák, mohl si léto užívat kdekoli jinde. Byl tehdy ale mladý a neuvážlivý. To se hodilo Hastrošovi, který zrovna o svého tehdejšího poskoka přišel, a tak mu nová pohledná dušička přišla vhod. Roman jeho nabídku nemohl odmítnout. Zachránit svůj život by si přál snad každý. I za cenu celoživotního otroctví.

Přehlédnout tlupu holek v sytě růžových topících s nápisem Bride by zvládnul snad jen gay nebo nějaký brejloun. Romanova parta se pohledem na holky bavila už dobrý dvě hodiny. Taktně vyčkávali, až holky dovřou barely a oni budou mít se svými bicáky možnost nasbírat nějaké plusové body. Museli ale zamáčkout slzy. Holky, zkušené vodačky, si poradily s kánoemi i bez nich.

Poslední plavba slečny Novotné začala. „Zaber,“ křičela nevěsta na svého háčka, kterého měla v plánu o víkendu strhat z kůže. „Teď, teď,“ pomáhala Martina zbylým dvěma posádkám chytit rytmus. Nástupní stanice se jim začala konečně pomalu vzdalovat. Tři draví krokodýli se rozjeli.

Holky se blížily k dalšímu jezu. Fronta před ním i za takového ufňukaného počasí věštila dobrodružství ve vzduchu. „Nejdřív zabrat, pak nechat ouřadovat vodu a dole rychle doleva,“ organizovala svoje kámošky Martina. „Dopravááá,“ křičel háček na Káju. Čelní náraz do kamenů následovala smršť nadávek a proud krve z Kájina kolene.

Kapky tancovaly po hladině čím dál urputněji a s každou další uplouvala i vidina bezstarostné rozlučky. „Hospůdka U Sluníčka,“ jásala nadšeně Lúca. „Pauzááá,“ zahalekala rozhodně nevěsta. Byl nejvyšší čas. Hladina v kánoích dosahovala nekomfortní úrovně a nervy všech bylo potřeba důkladně obalit. Zakotvily u mola.

„Naše barely,“ rozplynul se Kája úsměv na tváři. Malá škvírka se stala dalším hřebíkem vraženým do její rozlučky. „To usušíme,“ začaly zbylé dvě posádky chlácholit nevěstu se svědkyní. Kája jen kroutila hlavou a nevěděla, jestli jsou její kámošky tak blbý nebo empatický. Jak chtěly dostat vodu z nedovřeného barelu? Za suchou mikinu by dala momentálně cokoliv.

Vklouznuły do osvěžovny. Doufaly, že narvaný podnik není jen vizitkou dnešního počasí. Roman s kluky se chystal k odchodu. Od placení oběda ho vyrušila příchozí esemeska. „Jednu zasnoubenou slečnu,“ dorazila mu jasná zpráva od jeho šéfa. Vzpomněl si na skupinku holek z rána. Celým tělem mu projel mráz. Pohlédl do rohu. Zrovna usedala ke stolu. S úsměvem a elegancí, které ji neopustily ani za tohoto nečasu. Dlouho neviděl takovou dívku.

„Holky, dáme jednoho na zahřátí?“ mrknul Roman na nově příchozí a snažil se o navázání rozhovoru. Její krása a úsměv ho oslnily. Nejraději by pozval jen ji. Lúca. Roman. Martina. Radek...začali si třást pravicemi a vyměňovat polibky. „Na nevěstu! Na zdraví! Na vodu!“ přidala se celá hospoda ke gratulacím.

Počasí se umoudřilo. Od Sluníčka se všichni vypořádali až v podvečerních hodinách. Sušší a s podstatně lepší náladou. Nikdo se ale rozhodně necítil na další plavbu, a tak se obě nově spřátelené party rozhodly strávit dnešní noc spolu na zahrádce před hospůdkou.

„Jeden suchý spacák pro nevěstu,“ pravil slavnostně Roman předávajíc Káje svatý grál. „A tady pro její svědkyni,“ podával svůj spacák už méně zapáleně Tony, Romanův nejlepší kamarád. Kluci nechtěli Romana, jediného svobodného z jejich party, zklamat. Jeho pohledy se nedaly přehlédnout. To si ale nemohl vybrat kteroukoliv jinou z jejich nezadaných kámošek?

Jeho náklonnost si Kája vysvětlovala jen tíhou situace. Byl z nich ale tím nejpohlednějším a nejmilejším. To mám nakonec ale štěstí na tak fajn rozlučku, pomyslela si. Určitě ji chtěl příjemnou společnost jen zpříjemnit tu zpackanou vodu. Jako vodačka zažila už leccos, ale kombo dešť, naražené koleno a potopu v barelu si pro ní voda schovala až na tento den.

Roman věděl, že musí začít jednat. Chtěl už mít tu otravnou práci z krku. Sbalit nějakou svobodnou husu zvládne do dvaceti minut, ale pokusit se o zamilovanou s prstýnkem bude chtít určitě důkladnou rafinovanost. Vylákat ji z toho teplého spacáku k vodě nebude jen tak.

Večer pokročil a od ohně se ozýval jeden šlágr za druhým. Seděli naproti sobě. Holky si svoji nevěstu střežily jako oko v hlavě. Už od první chvíle zavětrily Romanovu vlídnost a sálající testosteron.

Roman si dodával kuráž jedním panákem za druhým. Takhle se ještě nikdy necítil. V předstírání náklonnosti byl za ta léta přeborníkem a práce pro něj byla doposud brnkačka. Při pohledu na ní však pociťoval zvláštní stavy, které neznal. Šimrání v břiše, bolest u srdce, motání hlavy. Co to sakra je?

„Chladí se nám u mola další lahev, skočím pro ni,“ chtěla alespoň jednou pohostit své kamarády dobrosrdečná Kája. Roman se vytrhnul ze svých myšlenek a zavětril šanci. Prostě to udělá jako s každou. Obejmout, pohladit a šup s ní do vody.

Natahovala se pro šampaňské do řeky. Vytáhla lahev, otočila se a stál tam. Jeho zapálené, avšak zarmoucené oči ji sjížděly od hlavy k patě. Podíval se jí naposled do očí. Obejmout a...

Bezvládne tělo se vznášelo na ospalé řece.

Hastroš už podruhé zachránil Romanovi život. Posadil se pod svoji oblíbenou vrbu a zapálil si posvátnou dýmku. Nechápal, že Roman u něj vydržel dvanáct let. Dvanáct let té duté hlavě trvalo, než se pro někoho obětoval a naplnil desátý článek své pracovní smlouvy: *Výzráním a zmoudřením začne běžet výpovědní lhůta.*

„Berete si dobrovolně zde přítomného Ladislava Studničku?“ položil slavnostním hlasem oddávající. Na Kájině tváři se objevil ten její boží úsměv a rozhodným hlasem odpověděla.

Do Romanových očí se nahrnuly slzy. Položil blahopřání na stůl a odjel pryč, co nejdál od Vltavy.

Hastroš se uvelebil u jezu a čekal...

2. místo Próza nad 23 let
Marie Hniková – Drsná Maňa